

BINNEN IS HET WARMER

I

Andreas

Met breed vertoon zette hij zijn glas neer, waardoor de laatste kluts half lauw streekbier nagenoeg over tafel gutste. Nog voor zijn *copain* bezwaar had kunnen maken, was Andreas al opgestaan en – balancerend op de dunne lijn tussen nonchalance en zelfbewustzijn – naar de toog geslenterd voor de volgende ronde.

Zo ging het wel vaker, wanneer hij Barry weer eens out of the blue opbelde omdat hij advies nodig had. Die gesprekken begonnen meestal met een korte, oppervlakkige aanhef.

‘En, ça va?’, ‘en op het werk, ook alles oké?’: je weet wel, het soort platitudes op het niveau van doordeweekse smalltalk, waarop het antwoord hen nochtans wel degelijk interesseerde.

Vervolgens kwam Andreas spelenderwijs dichterbij de kern van de zaak. Dan verzeilde hij in een geanimeerde monoloog die steevast culmineerde in ontsteltenis over hoe het nu toch weer was kunnen mislopen met zijn meest recente romance. Doorgaans had zijn drinkbroeder er overigens geen flauw benul van hoe daar gepast op te reageren. Gelukkig werkten die monologen an sich voor hem al therapeutisch, waardoor hij Barry nadien meestal uitgebreid bedankte voor de waardevolle inzichten.

Als kers op de taart volgde dan gewoonlijk nog wat pseudo-ironisch dronkenmangel. Zo klonk het ook die avond weer.

‘Ja, ja, het is allemaal *dat* niet.’

‘Nee. Maar er is veel van *dat* bij.’

Intussen was het halfdrie gepasseerd en beloofde het ’s anderendaags weer een pittige ochtend te worden. Misschien hadden ze die whisky’tjes aan het eind toch maar beter kunnen laten. Ach, je leeft maar één keer, toch? Beide heren omhelsden mekaar innig, op een manier waarop beste vrienden dat vaak willen doen, maar het zich zelden permitteren. Alcohol, het is een prachtig ding.

Na een ampel afscheid keerden ze mekaar voldaan de rug toe, waarop ze elk hun eigen pad volgden. Andreas’ voornaamste bezorgdheid was of hij op dit uur nog een nachtbus zou kunnen strikken. Die app werkte natuurlijk weer voor geen meter.

Maar hoe dan ook was hij niet zinnens zich op te jagen. Hij tastte in zijn jaszak naar het verschrompelde pakje sigaretten – dat hij daar toch echt het laatst gezien had – en stak z’n voorlaatste sigaret op. Op dat eigenste moment was alles even helemaal *oké*.

II

Arianna

De volgende ochtend las hij een sms van Barry op het toilet: 'Amai, hoe pijnlijk is dit.'

Het was de dag voor de vernissage van de expo die Andreas met enige tegenzin aan het voorbereiden was. Zoals gewoonlijk had de galeriehouder voor wie hij werkte hem nog tot diep in de nacht bestookt met mails over de onderlinge positionering van bepaalde werken en waarom die toch echt vloekte met het totaalconcept.

Uiteraard had hij die niet meer gelezen. Deels als een vorm van inwendige revolte tegen het soort micromanagement dat hij sowieso verafschuwde, deels omdat hij de hele nacht alleen maar aan Arianna had kunnen denken.

Hij had haar een jaar geleden leren kennen via een of andere datingapp. Ze was theateractrice en gaf ook dansles aan kinderen van Kroatische ouders: meestal bureaucraten die voor de Europese instellingen in Brussel werkten. Ze was grofgebekt, koppig en net iets te principieel om door iedereen gewaardeerd te worden. Bovendien dronk ze bijna net zo snel als Andreas en was ze niet te beroerd om vooraf prijs te geven dat ze eigenlijk alleen op zoek was naar fysieke affectie. Ze kwam namelijk net uit een lange relatie. Het klikte meteen.

Hij vertelde haar hoe hij in zijn huidige job beland was. Schilder worden was altijd zijn droom geweest. Als puber keek hij naar documentaires over het leven van Picasso en Dalí. Als tiener raakte hij betoverd door Warhols The Factory en de hele scene daaromheen.

Maar hij wist ook wel dat er voor elke Pablo, Salvador en Andy honderdduizenden *would-be's* lagen te creperen op hun zolderkamertje. Bovendien lag de arbeidsmarkt zodanig in de lappenmand op het moment dat hij zijn studiekeuze moest maken, dat hij voorbeeldig geluisterd had naar het advies van zijn oudjes: 'Zorg toch maar eerst dat je een diploma hebt, dan kun je daarna altijd nog bekijken wat je doet.'

Hij wist niet wat hij het meest verfoeide: dat hij zodoende gewicht was voor een torenhoog kleinburgerlijk cliché, of dat zijn toegeving achteraf beschouwd wellicht nog de beste keuze was gebleken ook. In ieder geval was hij dan maar kunstgeschiedenis gaan studeren aan de Universiteit van Gent.

En zo kwam het dat Andreas – na een aantal omzwervingen – deeltijds aan de slag was bij een hedendaagse kunstgalerie. Enfin, in theorie ging het om een parttime. In werkelijkheid was hij er zo goed als elke dag mee bezig.

Daarnaast maakte hij ook nog eigen werk. Zo had hij zijn geromantiseerde droombestaan als precaire zolderkunstenaar toch nog niet volledig opgeborgen, terwijl hij enerzijds voortdurend met zijn eigen ambities in de knoop lag en zichzelf anderzijds compleet verafschuwde omdat hij – minstens ten dele – toegegeven had aan de commerciële logica van het galeriewezen.

Arianna had instemmend geknikt en was in de loop van zijn betoog geleidelijk aan iets meer naar voren gaan leunen. Eigenlijk deed dat verhaal over zijn innerlijke artistieke tweestrijd het meestal wel aardig tijdens eerste dates. Maar dat was niet eens de

voornaamste reden dat hij het telkens opvoerde. Het beheerste daadwerkelijk een groot deel van de tijd zijn gedachten. Bovendien was hij van mening dat hij maar beter meteen open kaart kon spelen, om geen tijd te verspillen aan vrouwen die anders uiteindelijk toch zouden afhaken als ze hem echt leerden kennen.

Zo had hij ooit vroegtijdig een afspraakje afgebroken met een griet die spontaan een monoloog begon over haar huis, haar luxewagen en de forse lening die ze haar broer had gegeven. ‘Niks mee aan te vangen’, had hij nadien gejammerd. Het was nochtans een Italiaanse, en hij had het wel voor zuiderse vrouwen.

Maar we hadden het over Arianna. Die had het wél begrepen op zijn vertwijfeling, en vergezelde hem diezelfde avond nog naar z’n schamele studioappartementje.

En zo liep het een tijdje goed. Friends with benefits heet dat dan. Zij leerde zijn vrienden kennen en nodigde hem uit op excentrieke ondergrondse feestjes. Hij nam haar mee naar vernissages, en naar de bruine kroegen die hij zo graag frequenteerde.

‘Maar wat te mooi is om waar te zijn, is het meestal ook’, had hij Barry wel eens gezegd. En zo was het maar net. Want natuurlijk werd hij verliefd. Ze was gestoord genoeg om hem te prikkelen, en met haar activistische uitpattingen tegelijk toch ook genoeg geworteld in de realiteit.

Zij, van haar kant, deed haar best om hem op afstand te houden: door in het midden van de nacht plots naar huis te gaan, of door dagenlang niets van zich te laten horen. Beseffende dat een openbaring van zijn gevoelens het einde van hun gewirwar zou betekenen, had Andreas die zo lang mogelijk voor zichzelf gehouden. Maar vrouwen voelen zoiets aan, natuurlijk.

Tegelijk bleef ze hem wel haar grootste twijfels en onzekerheden toevertrouwen, wat hem telkens weer dat sprankeltje hoop gaf.

Tot het amoureuze noodlot toesloeg. In een droog sms'je dan nog. *'I have the feeling your expectations are different from mine.'*

'Die kloteverwachtingen weer', had hij zich beklaagd, even verbijsterd door de situatie als ontgoocheld in zichzelf. Want van *expectation management* wist hij alles.

Het waren verwachtingen die zijn vorige relatie hadden kapotgemaakt. Op een blauwe maandag had hij Anna ervan proberen te overtuigen dat ze elk hun eigen leven hoorden te leiden, en dat je in een relatie gerust een aantal dingen van mekaar kunt verwachten, maar dat je die dan ook beter duidelijk kunt communiceren.

Maar het mocht niet baten. Elke keer weer diezelfde zinloze discussies.

'Ik vind het echt niet normaal dat jij je het godganse weekend opsluit in dat atelier van jou! Het is toch maar logisch dat je wat tijd voor mij maakt. Ik heb het gevoel dat ik altijd op de laatste plaats kom.'

'Maar doe toch gewoon ook leuke dingen. Ga iets drinken met vriendinnen of zo? Je kunt je hele geluk toch niet van mij laten afhangen? Als we mekaar zien, zouden we het toch leuk moeten hebben samen, en geen ruzie maken over de keren dat we elkaar níét zien.'

Expectations ruin everything had hij toen nog in vuurrode letters op de muur van zijn atelier gekletst.

Maar hoe was hij dan nu zelf in die val kunnen trappen? Hoe had hij zich zo kunnen laten meeslepen door zijn emoties? Nu was hij alles kwijt. Althans de beste seks van zijn leven.

III

De vernissage

‘Vanavond. 20 u. Niet vergeten, *sjoeke*.’

Het was zijn manier om te laten weten dat Barry op z'n minst even acte de présence zou moeten geven. Andreas wist zelf natuurlijk ook wel dat de avond zou uitmonden in een bacchanaal vanjewelste. Maar het was morgen zaterdag. Dus whatever.

Hij trimde zijn baard, zijn schaamhaar en zijn neushaar – bij nader inzien had hij die volgorde beter enigszins bijgestuurd – gooide een pizzarestje in de oven, liet het bad vollopen en rolde een joint die dik genoeg was om het eerste nuchtere uur te overbruggen.

Eigenlijk haatte hij vernissages, en alle betweterige yuppies die er nat worden van hun eigen grootspraak. Maar het was een noodzakelijk kwaad. En er was altijd nog de bar.

Barry kwam zoals altijd ruim anderhalf uur te laat. De lauwe prosecco en de obligate namedroppingspeech had hij op die manier gemist. Hautaine blikken van onbegrip toen hij subtiel de glazen galeriedeur achter hem dicht probeerde te trekken, waren daarvoor de billijke tol.

Bruusk werd er een arm over Barry's schouder geslagen. ‘Ha, je bent er toch geraakt! Ik had de hoop al bijna opgegeven, man.’

Andreas rook naar zweet en rode wijn. Dit waren zijn momenten. Hij straalde alsof hij net een lijn coke gesnoven had tussen de tieten van Beyoncé. ‘Vanavond wordt de max, *peï*, ik zweer het je.’ Hij was al goed gemarineerd.

De ongemeende lofbetuigingen van conculega’s had hij intussen dankbaar in ontvangst genomen. En als een aal in een modderstroompje had hij al ettelijke uren door het gepeupel gemeanderd.

Andreas werd graag gezien door velen, benijd door sommigen en alleen versmaad door wie hem nog niet kende. Hij had zich ontwikkeld tot een meester in het leggen van nieuwe contacten, maar was te lui om ze op een duurzame manier te bestendigen. Het was niet voor niets dat hij Barry er – tegen beter weten in – toch weer bij wilde hebben.

Die zag z’n kans schoon om een glas witte biowijn van een voorbijhobbend dienblad mee te graaien. Dus goot hij de veel te dure whisky – waarvoor Andreas net de stilaan tomeloze menigte had getrotseerd – in één teug naar binnen.

Barry vond de weg naar buiten en scoorde een plukje tabak bij een kerel met een Kyuss-T-shirt. Cyrus heette hij: een naar Frankrijk uitgeweken Engelsman die in Brussel werkte als gitaarbouwer. Hij stelde Barry voor aan een magere krullenkop – wiens pupillen nog wijder waren dan de zijne – en aan een griet met een neusring die Manon heette, en er zo onverzettelijk op stond dat iedereen haar *Maoui* noemde dat het de mop grotendeels tenietdeed.

‘*Guys, quickly, come inside!*’ Andreas was er terecht van uitgegaan dat de beperkte Franse tongval van Barry niet overeind zou blijven in een gesprek met drie native speakers, en dat het gezelschap dus maar overgeschakeld zou zijn naar het Engels.

Binnen had een bevriende chef net een gigantische tarbot uit

de oven gepresenteerd – gedrenkt in tonnen boter en knoflook – waarop de menigte zich stortte als stadsduiven op een handje broodkruimels. Andreas opende geheid een magnumfles champagne en begon die in willekeurige monden uit te gieten. Zodra de zeden voldoende verlicht waren, viel zo'n vernissage eigenlijk wel mee.

Toen de grootste rommel enigszins onder de mat geveegd was en de galeriehouders Andreas nog een aantal 'essentiële' aantekeningen had meegegeven, kropen ze met meer volk dan goed was in een taxibusje richting centrum.

Het was bijna kwart voor twee. En dat betekende dat er twee opties waren: ofwel nog rustig een laatste *boerke* drinken in Le Coq, ofwel de marginale toer op in La Diligence of Le Corbeau.

De canonieke hymnes en het voetgestamp op de maat vormden een stellige prelude op de tweede optie. De chauffeur beet zichtbaar op zijn tanden. Gelukkig was dit geen Uber.

De norske buitenwipper aan de ingang tikte tweemaal met zijn wijsvinger op een gebalde vuist vol stuivers, zodat ze hem straks bij het buitengaan zeker niet zouden vergeten. De deur zwaaide open en de walm van bier en zweet sloot hen moederlijk in de armen. Barry's bril dampte aan. En voor ze goed en wel bij de bar waren, bleef er van het gezelschap niet veel meer over. Cyrus en de krullenkop waren rechtstreeks naar het toilet gehold. Maoui maakte zich klaar om een afgeborstelde patser af te wijzen (maar niet voordat die haar ego voldoende had kunnen strelen). En de anderen waren oude bekenden tegen het lijf gelopen. Andreas drukte Barry een slecht getapte pint in de handen en gebaarde naar de dansvloer.

Geen halfuur later baande hij zich een weg naar de uitgang. Aan zijn rechterhand hing een jonge brunette met bolle wangetjes en een half doorschijnend zwart topje. Twee vingers in de

lucht en een telefoongebaar maakten duidelijk dat Barry maar beter eens poolshoogte kon gaan nemen van wat voor lekkers Cyrus nog in zijn rugzak had zitten.

IV

L'athénée

De dinsdag daarop spraken de twee af in Andreas' favoriete kroeg. Tijdens de zomer was het schilderachtige terras doorgaans bedolven onder de hipsters, maar 's winters bood het houten interieur de nodige gezelligheid. Alleen de bloemen op de toog waren niet te harden. Andreas omschreef hun geur als het midden tussen rotte champignons en warme mannenpap.

'En', stak Barry van wal, 'hoe is het nog afgelopen met die griet uit de Corbeau?'

Hij was het soort kameraad dat iedere rusteloze chaoot verdiende. Je wist nooit helemaal zeker of hij iets meende of ermee aan het lachen was, maar hij stond altijd klaar als Andreas hem nodig had. Met z'n wilde baard en dikke brilmontuur zou een onbedachtzame passant hem voor een hipster kunnen aanzien. Maar zijn nonchalante look kwam eerder voort uit oprechte onverschilligheid dan uit een weloverwogen stijlkeuze. Omwille van z'n huidige job in de reclamewereld verscheen hij tegenwoordig soms iets strakker in het pak ten tonele dan gewoonlijk. Maar veel langer dan een jaar hield Barry een functie toch nooit vast.